

LUMEA LUI FRANK

DE ALEXANDRU POPA

DISTRIBUȚIE
ADRIAN TITIENI
ȘTEFANA SAMFIRA
VLAD ZAMFIRESCU

REGIE: VLAD ZAMFIRESCU
COSTUME ȘI SCENOGRAFIE: MĂDĂLINA MARINESCU
MUZICĂ: MIHAI GEORGESCU (BERE GRATIS)

LUMEA LUI FRANK

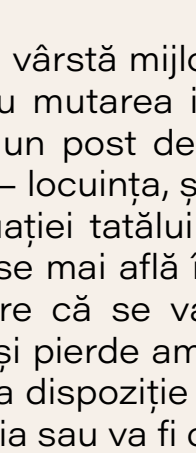
Cu:
Adrian TITIENI (*Frank*)
Vlad ZAMFIRESCU (*Jason*)
Ștefana SAMFIRA (*Grace*)

Regie: **Vlad ZAMFIRESCU**
Dramaturgie: **Alexandru POPA**
Scenografie: **Mădălina MARINESCU**
Muzică: **Mihai GEORGESCU** (trupa Bere Gratis)
Foto și afiș: **Andrei GINDAC**

Echipa tehnică:
Regie tehnică: **Gelu NEAGU**
Lumini: **Adrian LUCA, Dragoș UNGUREANU**
Sunet: **Tudor NICORICI**
Recuziter: **Teodor BIVOLARU**
Cabiniștii: **Dinu EUGENIA**
Mașiniști: **Costel NEAGU, Cristian CIOCOIU, Ion MARINAȘ, Marian PIRCĂ, Mihai NAE, Alexandru BĂLAN, Constantin MĂNDRUȚĂ, Florin SĂRBU**

Redactor caiet program: **Nora ZAMFIR**

Data premierii: **aprilie 2023**
Durată: **1h 45 min. (fără pauză)**
Limită de vârstă: **14+**
Stagiunea: **2023-2024**

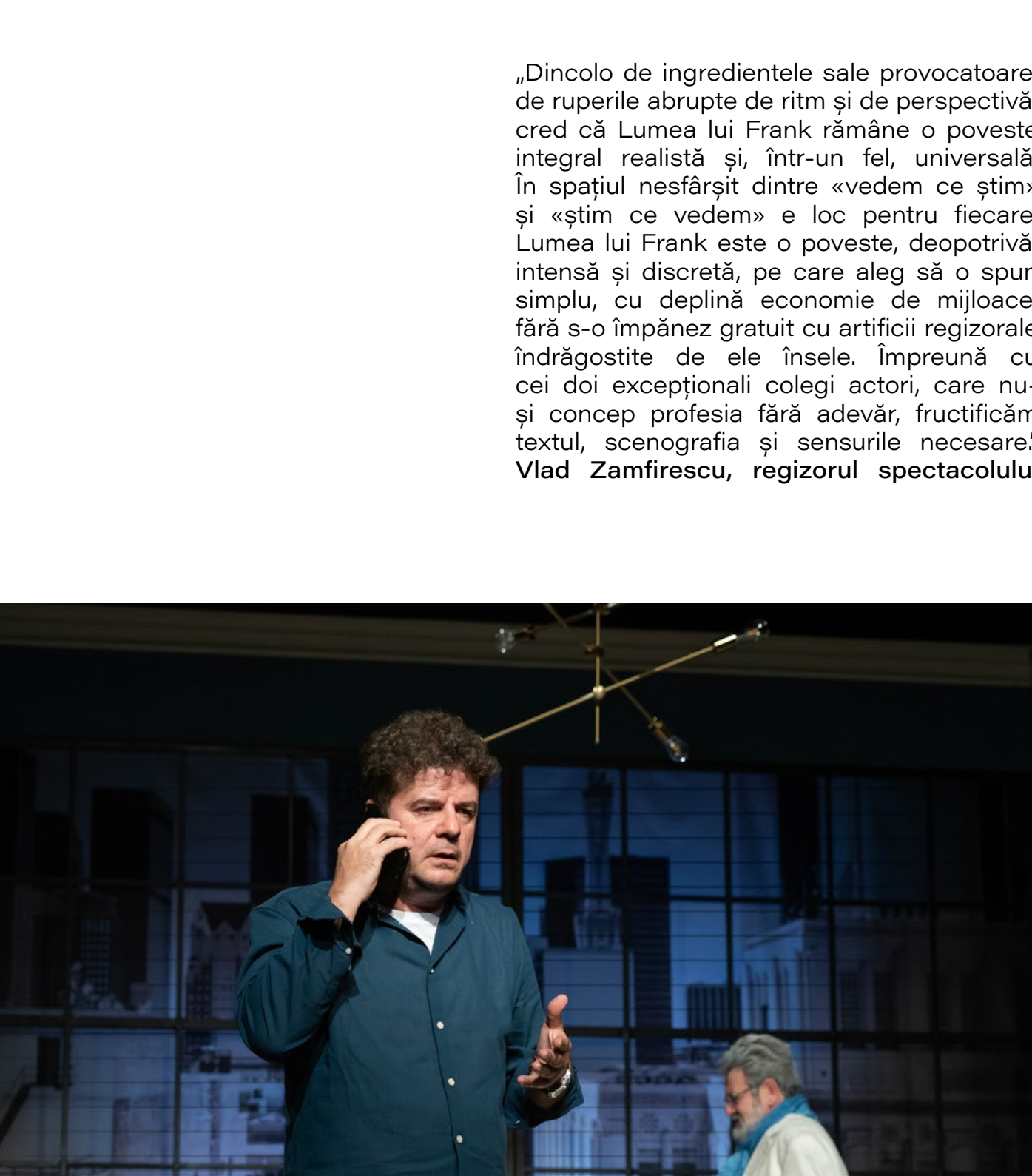
LUMEA LUI FRANK

Tată versus Fiul
Iubire versus Singurătate
Știință versus Emoție
Realitatea obiectivă versus
Realitatea subiectivă

Jason Banks, un bărbat de vârstă mijlocie, căsătorit și tată a doi copii, se pregătește pentru mutarea iminentă a familiei într-un alt oraș, unde i s-a oferit un post de nerefuzat. Toate detaliile mutării sunt puse la punct – locuința, școala copiilor, noua slujbă a soției – cu excepția situației tatălui său, Frank Banks. Jason consideră că tatăl său nu se mai află în deplinătatea facultăților mintale și nu are încredere că se va putea descurca singur, deoarece acesta pare că își pierde amintirile. Ne aflăm în ajunul Crăciunului, iar Frank are la dispoziție o zi să se hotărască dacă va pleca împreună cu familia sau va fi cazat într-un cămin pentru persoane vârstnice. Însă, pentru a putea fi primit în cămin, are nevoie de recomandarea psihologei Grace.

Confruntarea dintre Jason și Frank se desfășoară pe mai multe planuri, de la alegerea cadourilor pentru nepoți până la dezvoltarea traumelor, vechi și noi, care au marcat istoria familiei. Dincolo de starea conflictuală și de hotărârea pe care ambii trebuie să o ia, relația tată-fiu este marcată de grija pe care fiecare o poartă celuilalt. Lumea lui Frank este un spectacol despre sacrificiu, care are valoare atâta timp cât el rămâne ascuns.

Ironia, umorul și tragicul se împletesc firesc în povestea celor doi bărbați, iar spectatorilor li se oferă, treptat, acces în „lumea” mentală a fiecăruia.

„Dincolo de ingredientele sale provocatoare, de ruperile abrupte de ritm și de perspectivă, cred că Lumea lui Frank rămâne o poveste integral realistă și, într-un fel, universală. În spațiul nesfârșit dintre «vedem ce știm» și «stim ce vedem» e loc pentru fiecare. Lumea lui Frank este o poveste, deopotrivă, intensă și discretă, pe care aleg să o spun simplu, cu deplină convingere de mijloace, fără s-o împănnez gratuit cu artificii regizorale îndrăgostite de ele însele. Împreună cu cei doi excepționali colegi actori, care nu-și concep profesia fără adevăr, fructificăm textul, scenografia și sensurile necesare.”
Vlad Zamfirescu, regizorul spectacolului

Interviu cu Alexandru Popa

Nora Zamfir: Ce v-a apărut prima oară în minte legat de piesă? Un personaj, o situație, un „fir roșu” al poveștii?

Alexandru Popa: Piesa mi-a apărut în minte dintr-o discuție, foarte prozaică, cu o prietenă, actriță, care căuta un text-eveniment pentru ea și pentru un actor, cu greutate artistică și-o vârstă semnificativă. Plecând de la acest input, căutând, găsind soluții și renunțând la ele, am ajuns la o poveste despre o relație tată-fiu cu ambivalențele ei implicite: cine protejează, cine traumatizează, cine se sacrifică pentru cine. Fiecare dintre personaje fiind convins de consistența unică a propriei perspective. Iar despre cazul real, la care se face referire în text, am aflat doar după ce l-am căutat, sperând să gășesc ceva de acest tip în cauzistica obiectivă. Așa am dat peste HM*.

N.Z.: Ce v-a motivat în alegerea, ca subiect, a unui om orșez să retrăiască din nou și din nou acțiunile și din viața lui?

A.P.: M-a motivat, ca de fiecare dată, căutarea, cu accente punctual disperate, a unui moment de adevăr. Ce face, ce poate face un om care rămâne lucid lângă un alt om, de care este legat printr-un infinit de emoții, gânduri și responsabilități, dar care nu mai accesează luciditatea? Sigur nu aceeași luciditate. Aceeași lume. Cum pot conviețui două universuri ireversibil separate care, în logica lor internă, se simt, fiecare, mult mai îndreptățite unul față de celălalt? Unde este adevărul, în realitatea fiului sau a tatălui? Cred că orice relație semnificativă implică o negociere între perspective diferite, uneori contrare. Cât iubescți? Cât înțelegeți? Cât cauți în realitatea celuilalt, nu în a ta? Cât renunți la tine ca să poți ajunge la celălalt. Și dacă renunți prea mult? Dacă, renunțând la tine nu mai poți ajunge la celălalt pentru că ți-ai pierdut

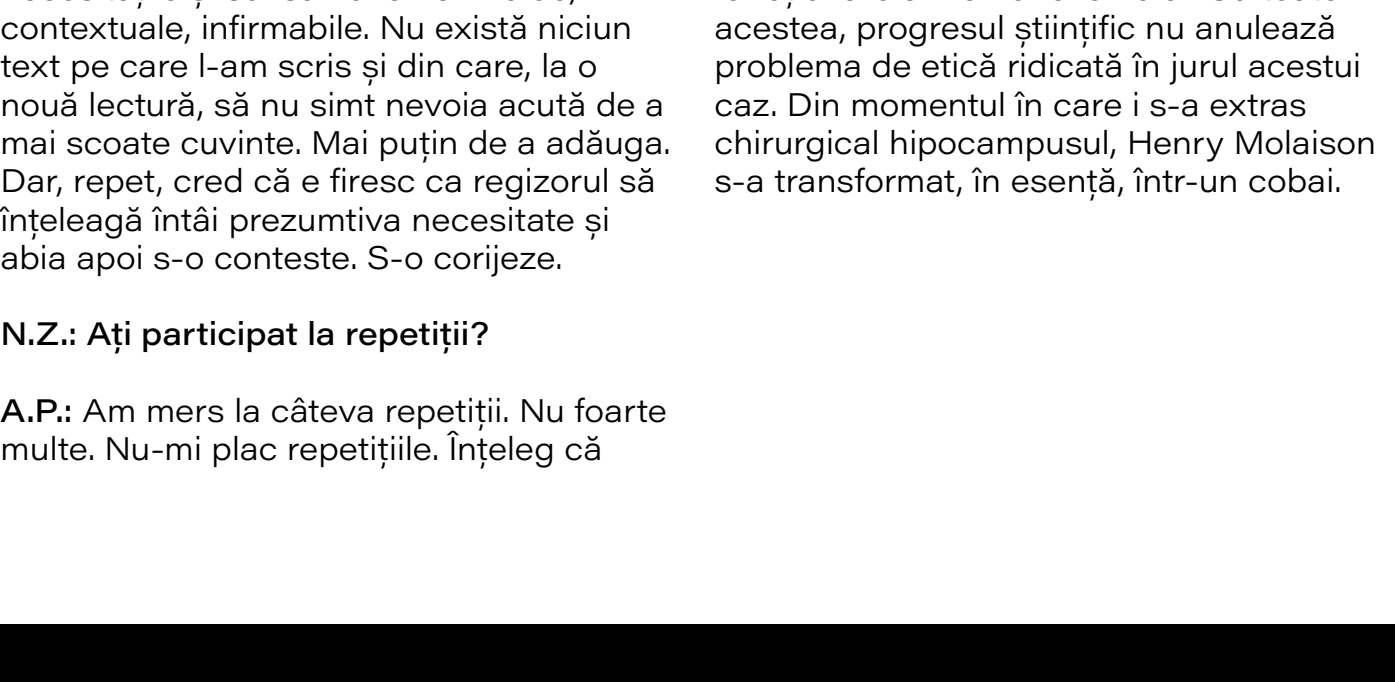
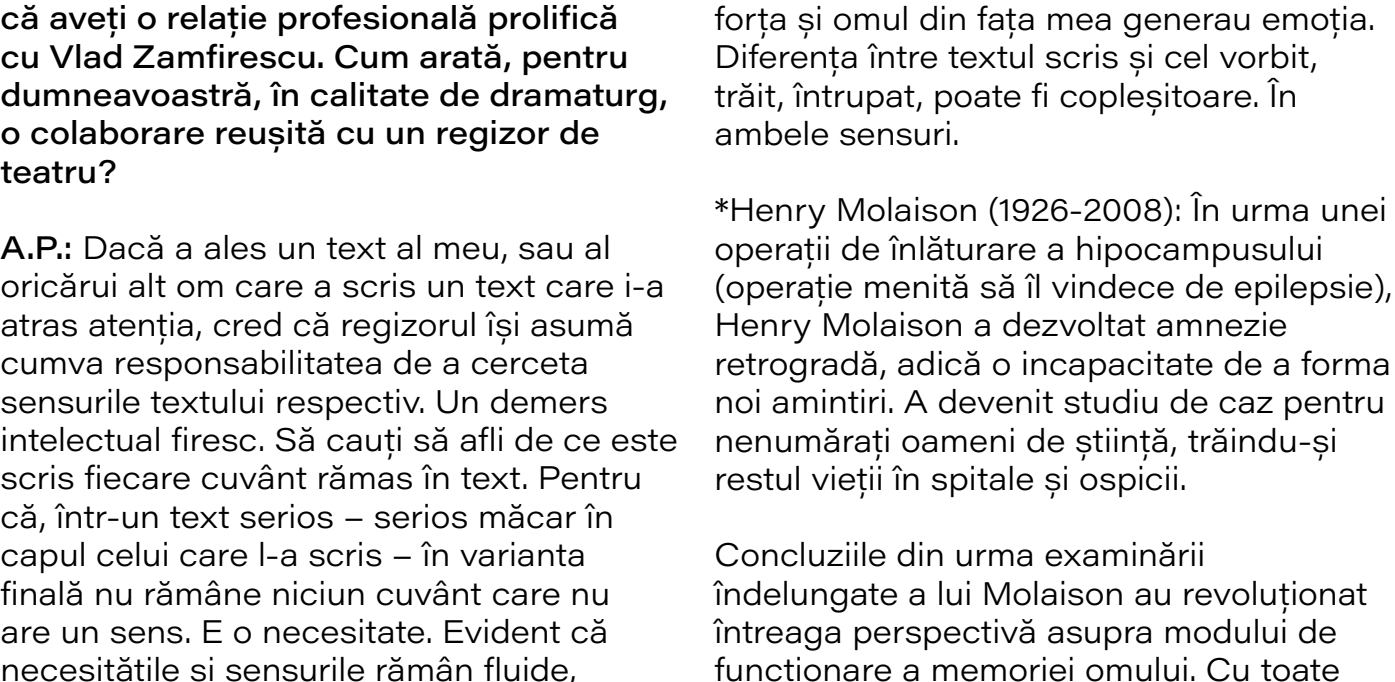
consistența, relevanța, capacitatea de a căuta, de a produce mișcare, evoluție? Mă rog, întrebări cochete, dar despre retrăirea aceluiași moment, „din nou și din nou”, rămâne, după părerea mea, doar una dintre interpretările posibile. Poate că Frank și Jason, analizați individual, nu trăiesc într-o buclă. Fiecare caută, evoluează, se adăncesc sau se ridică în propria proiecție.

N.Z.: Ați avut vreun sursă exterioră de inspirație, precum o experiență personală ori vreo poveste auzită despre un caz asemănător cu cel al personajului din piesă?

A.P.: Nu. Doar am trăit, ca toată lumea, între azi și mâine. Conflictul dintre percepțiile subiective ale celor doi parteneri din cadrul unei relații - orice relație între oameni care au un minim de conștiință de sine - este inerent. Cine sunt, cine înțelegi tu, cine sunt, cine ești, cine înțeleg eu că ești, ce înțelegi tu că înțeleg eu. Că înțelegi tu. Mă opresc că ne-apucă anxietatea. Sau plictiseala.

N.Z.: În piesă există doi poli: trauma fiului, pe de-o parte, și efortul continuu al tatălui său de a-l proteja de aceasta, pe de altă parte. Pe care dintre cei doi ați dorit să vă axați?

A.P.: Pe fiecare. Dar, mai important, pe întreg. Dacă nu merg cu adevărul fiecărui personaj, dacă nu cred în el, dacă nu mă bucur sau nu sufăr cu el, cu fiecare, înseamnă că am scris prost. Că am judecat, am condamnat, am aluneecat în ideologie, am stabilit, ca un impostor, cum se face. Cine sunt eu să știu cum se face? Reflexivul, diateza reflexivă „se face”, cred că ar trebui folosit cu foarte multă precauție. Sau, mai curând, evitat. Cu bun simț. Cu pudoare. Tatăl nu e un erou. După părerea mea. E un om aflat într-o situație limită și care încearcă, după o viață de

eschive, să aleagă corect. Ce înseamnă corect? Nu știu. Ce e bine și ce e rău, ce e valoare și ce nu? Sunt total incompetent să trasez astfel de linii. Dar, uneori, mă mai ia valul și o fac. Din fericire, a doua zi, șterg și o iau de la capăt. Până îmi iese ceva adevărat, uman, simplu. Când și dacă îmi iese. Cred că, nu doar în teatru, adevărul și ideologia sunt incompatibile.

N.Z.: Oricine se uită cu atenție la colaborările din teatru pe care le-ați avut de-a lungul anilor poate observa că aveți o relație profesională prolifică cu Vlad Zamfirescu. Cum arată, pentru dumneavoastră, în calitate de dramaturg, o colaborare reușită cu un regizor de teatru?

A.P.: Dacă a ales un text al meu, sau al oricărui alt om care a scris un text care i-a atras atenția, cred că regizorul își asumă responsabilitatea de a cerceta sensurile textului respectiv. Un demers intelectual firesc. Să cauți să afli de ce este scris fiecare cuvânt rămas în text. Pentru că, într-un text scris - serios marcat în capul celui care l-a scris - în vârcă finală nu rămâne niciun cuvânt care nu are un sens. E o necesitate. Evident că necesitățile și sensurile rămân fluide, contextuale, infirmabile. Nu există niciun text pe care l-am scris și din care, la o nouă lectură, să nu simt nevoia acută de a mai scoate cuvinte. Mai puțin de a adăuga. Dar, repet, cred că e firesc ca regizorul să înțeleagă întâi prezumția necesitate și abia apoi s-o conteste. S-o corecteze.

N.Z.: Ați participat la repetiții?

A.P.: Am mers la câteva repetiții. Nu foarte multe. Nu-mi plac repetițiile. Înțeleg că

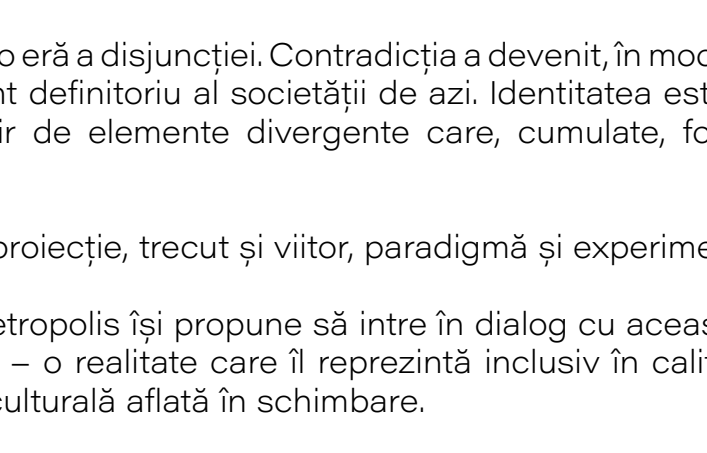
va exista mereu o diferență semnificativă între cuvântul scris și cel vorbit. Vlad a găsit, uneori, sensuri mai bogate decât cele la care mă gândisem eu. Și actorii pot imbogăți semnificativ un text. De exemplu, la replica finală a domnului Titieni, la repetiții, mi-au dat lacrimile. Ceea ce, inițial, m-a enervat real, mi s-a părut o formă dezgustătoare de puseu narcisic. Atât de tare îmi plăcea textul meu, mârșicia mea, încât să plâng?! Dar, apoi, am înțeles, ușurat într-un fel, că mă flatam. Nu textul, ci domnul Titieni mă emoționa. Filtrul, forța și omul din fața mea generau emoția. Diferența între textul scris și cel vorbit, trăit, întrupat, poate fi copleșitoare. În ambele sensuri.

*Henry Molaison (1926-2008): În urma unei operații de înlăturare a hipocampusului (operație menită să îl vindece de epilepsie), Henry Molaison a dezvoltat amnezie retrogradă, adică o incapacitate de a forma noi amintiri. A devenit studiu de caz pentru nenumărați oameni de știință, trăindu-și restul vieții în spitale și ospicii.

Concluziile din urma examinării îndelungate a lui Molaison au revoluționat întreaga perspectivă asupra modului de funcționare a memoriei omului. Cu toate acestea, progresul științific nu anulează problema de etică ridicată în jurul acestui caz. Din momentul în care i s-a extras chirurgical hipocampusul, Henry Molaison s-a transformat, în esență, într-un cobai.

„CÂND MI-AM DAT SEAMA CĂ NU SE POATE ÎNTOARCE ÎN LUMEA NOASTRĂ, AM ALES SĂ INTRU EU ÎN A LUI.”

LUMEA LUI FRANK este o producție a stagiunii 2023-2024. Stagiunea se desfășoară sub conceptul IDENTITATE: DISJUNCȚII.

Trăim într-o eră a disjuncției. Contradicția a devenit, în mod paradoxal, un element definitoriu al societății de azi. Identitatea este, la rândul său, un șir de elemente divergente care, cumulate, formează un întreg.

Arhivă și proiecție, trecut și viitor, paradigmă și experiment.

Teatrul Metropolis își propune să intre în dialog cu celelalte realități tranzitorii - o realitate care îl reprezintă inclusiv în calitatea sa de instituție culturală afiată în schimbare.

Spectacolele stagiunii 2023-2024 surprind prin diverse căi conflictul intern, absurditatea și polaritatea tipic umane. Acestea pot fi înscrise sub egida conceptului de identitate, însă, privilegii în ansamblu, ele se diferențiază substanțial, pe alocuri chiar respingându-se reciproc, la nivel de subiect, discurs, filosofie sau scriitură dramatică.